

Scénář

Otázka: Jak jste prožil své mládí?

Pan Hylena: Bylo to takový zajímavý, teda, opravdu a jde o to, že nás bylo 8 dětí...doma. Já jsem prostřední. Narodil jsem se v Křivsoudově, 45. A potom jsme se stěhovali...moje starší sourozenci se narodili...my jsme se prostě mockrát stěhovali, protože jsme byli strašně pronásledovaný komunistama. A tam jsme prostě byli na statku a z toho statku jsme museli opustit a šli jsme do Křivsoudova. A v Křivsoudově jsem se narodil já. Já jsem se narodil do...špatně prostě, byl jsem hned pokřtěnej, ten den co jsem se narodil. No a po půl roce jsme se odstěhovali dolu do Pěkný, to je na Šumavě. A z té Šumavy prostě tam jsme byli, přišli 50. léta a tatínka nám zavřeli. A tatínek se vrátil za ten rok a půl z kriminálu a všechno odvezli pryč a my tam zůstali jak se říká v „holym bytě“. A potom

když se tatínek vrátil z kriminálu, tak jsme do půl roku museli opustit toto. A nějaký pan Netík v Týně nad Vltavou ho vzal, protože jsme ztratili práci, tatínek už nemohl jít do práce tam, tak šel do Týna nad Vltavou a tam ho vzal na traktorový stanici. No a byl tam jeden domeček na Břehách, byl volnej, tak tam jsme se nastěhovali. A tam jsme bydleli, já tam začal chodit do školy teda. Pak jsme se stěhovali až na hory, Horu svaté Kateřiny. Přes celou republiku jsme se stěhovali na horu. Já jsem se potom dochodil školu tam a šel jsem do Chomutova do učení, vyučil jsem se zedníkem. 60.-63. jsem se učil zedníkem...v Chomutově.

Otázka: Co vás drželo šťastným?

Pan Hylena: No tak...co můžu říct. Každý se diví, moje štěstí jaký já mám. Že já jsem z Hory svaté Kateřiny a moje žena je z Hejnic. Tak my jsme tam začli chodit do toho kostelíčka a pro mě...celej život, jsem 44 roků ženatej, největší štěstí je, že

mám ženu Lidušku a je tady semnou.

Otázka: Jak jste se podílel na stavbě Spořilova?

Pan Hylena: No tak tam jsem byl jako zedník a stavili jsme tam ty první baráky. To bylo z těch škvárovejch bloků se to stavělo. No a tam jsem byl asi 6 roků...ne, 5 roků. 5 roků jsem byl na Spořilově. A tam bylo, ještě jsme začínali, jak se říká, to bylo ohraničený plotem a byli tam ještě vězňové, chodili jak nám pomáhat stavět, teda. Na ty pomocné práce tam byli vězňové a my jsme chodili mezi nima, takže jsme museli vždycky dát průkazku, že máme volno tam jít. Měli jsme takové průkazky...a takhle. V 68. když jsme dělali ten Spořilov, tak jak je nahoru takhle, jak se říká, teď je tam ten autoservis velkej, tak tam právě Rusové postavili základnu, že rozstřílí Prahu. Byli tam děla, tanky a tohle to všechno namířili na Prahu a my jsme nevěděli, jestli nás rozstřílejí, nebo ne, tak jsme tejden nechodili do práce.

Otázka: Co jste dělal za práci dříve a co v současnosti?

Pan Hylena: Celej život dělám zedníka na stavbách. Ted' když jsem přišel do důchodu právě, takže jsem zase dělal zedníka, ale ne už a stavbě, ale údržbu v tom Podolí jsem dělal a ted' potom tom semináři.

Otázka: Co vám přijde na dnešní době rozdílné?

Pan Hylena: Já si myslím, že dneska se mají lidi moc dobře...jo? Že lidi, kdo chce pracovat, tak práci si najde. Jezdí sem hodně lidí z Prahy, já jsem teda v Praze nikdy nechtěl zůstat, já jsem chtěl jít zpátky do hor, zpátky tam. Ale potom mě přesvědčili v tom, kluci jakože tady mám zůstat, že prostě tady bude dobře. A ještě můžu říct jedno tohle to, když tatínek, když jsem řekl tatínkovi, že půjdu do Prahy, tak tatínek mi řekl, byl strašně rozumnej člověk, a říkal: V Praze je

skutečně blaze a budeš se tam mít dobře, a když se budeš držet Pána Boha, tak vždycky všecko překonáš a budeš se mít dobře. Tak furt se držím Pána Boha, jak mi to tatínek tenkrát řekl, když jsem šel do Prahy a skutečně děkuju jenom Pánu bohu a Lidušce, že jsme tady spolu.